

Leul și țânțarul

Ivan Andreievici Krâlov

Leul nu băga în samă cât de puțin pe țânțar,
Deci s-a mâniat țânțarul, nemaiputând suferi,
Hotărî să-i dea răzbel măcar de ar și pieri;
Și fiind însuși ostașul și tot el și trâmbițar,
Bâzâiește cât ce poate, cheamă pe dușman la luptă;
Leul face haz și râde; țânțarul mai rău se-ncruntă,
Și când pe la ochi îi țipă, când la urechi, când la spate,
Căutând loc să-l rănească și timp mai îndemănat.
Și apoi ne-ncetat,
Ca vulturul se repede și înfige cât ce poate
Pliscul său în nări la leu.
Leul răsare, răcnește, răsucind coada mereu,
Dar țânțarul nici ca cum de leu nu se îngrozește,
Bea a vrăjmașului sânge cu gust, și se fudulește.
Leul scutură cu capul, și a sa coamă clătea,
Iar țânțarul, ca un erou, de pe nas nici se clintea,
Și ca să-l mai necăjească în ureche i-au intrat,
Ș-acolo cântând dulce în sfârc pliscul și-au băgat,
Încât leul
Însuși cu a sale gheare capul său își drepăna,
Și de durere groaznic răcnind,
Cu dinții pământul scurma,
Iar fiarele de pe munți priveau și se bucurau...
Deci leul de-a sa rușine fuge cât poate mai iute,
Înapoi fără' să se uite,
Ca când îl gonea potopul, trăsnetele, sau pojarul.
Dar cine atuncea numai n-avea grijă cât de mică?
Țânțarul.
Așa leul, zbuciumat, cu nările sângerate,
De tot au ostenit,
Pe pământ s-au trântit,
Și eternă pace de la țânțar au cerut,
Cu tocmelile ce țânțarul au vrut;
Care după ce i-au supt sângele ne-ndurat,
Și ca un alt Ahil după ce l-au biruit,
Apoi și ca un alt Omir însuși el și-au preamărit
Prin codri a sa putere
Și a leului cădere.

De cel bicisnic nu râde, pe cel slab nu asupri,
Căci Dumnezeu fără' de milă celor mândri răzbunează,
Apoi pe a ta putere foarte nu te bizui,
Ca când de nime nu-ți pasă,

POEZII ONLINE

Căci vezi leul ce pătește în pilda ce ți-am spus eu,
Și cât de amar țânțarul pedepsi pe mândrul leu.